

[Bjørn Elmquist]

gelse. Det er muligt, at den ender ved domstolene, hvis den pågældende virksomhed må anses for at have overtrådt reglerne.

I den forbindelse havde vi en lille diskussion for et øjeblik siden om de danske varslingsregler kontra de danske dagpengeregler. Jeg synes også, at der må ligge en klar tilkendegivelse fra det danske arbejdsmarked, fra de danske lønmodtagere om, hvor de har ønsket prioriteringerne lagt.

Jeg må anholde det begreb, som fru Lilli Gyldekilde var inde på, med socialhjælp til arbejdsgiverne. Det synes jeg ikke er korrekt. Hvis man vil tale om nogen hjælp – det kan være statshjælp, socialhjælp eller statsubsidier – er det vel til det danske erhvervsliv. Man kan godt fremføre det synspunkt, at der her er tale om noget, der hjælper på vores konkurrenceevne. Det kan da også være, at det nærmer sig det, som i GATT-sammenhænge vil kaldes statsubsidier, og som ligger på kanten af det lovlige, men det har vi dog ikke været ude for endnu. Vi kender til mange fantasirige forslag. Vi har netop gennemført et før jul om, hvordan vi kan fremme dansk erhvervsliv i konkurrenceevnen over for udlandet.

Jeg tror nu nok, at det vil være klogt, at vi vender dette et par gange i luften, før vi bare uden videre siger ja til at konvertere vores arbejdsløshedsregler og det, at vi ingen karantæner har som i nogle andre lande, til længere varslinger. Det er jeg slet ikke sikker på at hverken lønmodtagerne, arbejdsgiverne eller erhvervslivet som sådant ville være interesseret i.

Jeg lyttede med en vis undren, da Socialdemokratiets ordfører for et øjeblik siden mente at kunne citere fra en debat om tryghed, at vi havde udtrykt sympati for det. Hvis det er den debat fra november 1987, er det da naturligvis rigtigt, at jeg blandt andre på mit partis vegne udtrykte sympati for begrebet tryghed. Det må vi da have, det er klart, men jeg advarede i samme åndedrag – og det må jeg gøre igen i dag – mod begrebet, som det lanceres her, for vi mener, det giver falsk tryghed. Jeg kan så nøjes med at henvise til, at arbejdsministeren og flere ordførere før mig er af samme opfattelse. Det vil gøre ondt værre, hvis vi lovgiver på grundlag af de forslag, der ligger her.

Der er et par enkelte punkter, jeg synes vi efter forløbet tidligere i dag i folketings salen bliver nødt til at ofre lidt ekstra opmærksomhed.

Det er det, der står i beslutningsforslag nr. B 99 i punkt 1 og i punkt 15 om, at man alene må tage saglige hensyn ved bl.a. afskedigelser, og at man kræver, at lovforslaget indeholder en regulering af sanktioner for overtrædelse af lovens bestemmelser i form af straf, godtgørelse samt genansættelse. Videre står der, at der ved usaglig afskedigelse indføres adgang til obligatorisk genansættelse.

Der var et par stykker, der var inde på det, da vi drøftede lovforslaget før fra arbejdsministeren om at stramme op på 1982-lovgivningen. Der var mange, der interesserede sig for, hvad man gjorde, hvis man i forbindelse med barselorlov afskedigede nogen usagligt, men jeg synes, det er interessant her, da vi nu lovgiver, at man så godt kan henvise til arbejdsretlig praksis. Da Socialdemokratiet nu vil lovgive her, vil det sige, at det vil være et i denne henseende ganske sagligt afskedigelses hensyn efter Socialdemokratiets opfattelse, om man afskediger en, som ikke er medlem af den fagforening, som medarbejderne kræver vedkommende skal være i. Vil det så sige, at man i det tilfælde ikke kan komme ind på genansættelse?

Det var også interessant at høre de betragtninger, Socialdemokratiet under den debat fremsatte om genansættelsesinstrumentet, når man læser, hvad der står i bemærkningerne på side 7:

»Det er i så henseende ikke rimeligt at imødegå en obligatorisk adgang til genansættelse med mulige efterfølgende samarbejdsvanskeligheder. Efter genansættelsen påhviler det begge parter at medvirke til et rimeligt samarbejde, og den genansattes manglende vilje her til udgør en saglig afskedigelsesgrund.«

Jeg tager det sidste med, fordi jeg ikke kan lide af princip at stoppe et citat midt i en sætning. Men bortset fra det vil jeg nok sige, at de citerer her, som nu er slut, fra bemærkningerne side 7 sætter Socialdemokratiets hysteriske reaktion før, da vi drøftede genansættelsesinstrumentet i en anden sammenhæng, i kraftigt relief.

Som det er fremgået, kan mit parti ikke støtte de to forslag.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Man undrede sig også fra hr. Svend Åge Petersens side, da jeg fremlagde min tale, over, at